



WE ARE HOME AT GILLETTE

Ferdinando Frega — Nando the Scribe

ΣΤΗ GILLETTE ΕΙΜΑΣΤΕ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΑΣ

THE FAMILY · 06

Ένα ιταλικό σώμα, με όλα όσα υπήρξε κάποτε, ετοιμαζόταν να ξανασμίξει με ένα αμερικανικό μυαλό, με όλα όσα έκανε — μέσα στις σιωπές που έμαθε από τη Μητέρα Gillette και τις μοναδικές της διδαχές.

Ήξερα να σέβομαι την αναμονή. Ποτέ βιαστικός. Το μάθημα που είχα μάθει ήταν αυτό: όλα έρχονται σε όποιον ξέρει να περιμένει — χωρίς βιασύνη, και ακόμη περισσότερο, χωρίς προσδοκία.

Το να είσαι κάποιος που δεν ζητάει τίποτα ήταν πάντα ένας άγνωστος παράγοντας. Το να μην μπορούν να σε αγοράσουν αφαιρεί δύναμη από έναν άνθρωπο. Το να παίρνεις όμως χωρίς να ζητάς άδεια — αυτή ήταν η δική μου διδαχή. Όπως είναι γενετικά συνηθισμένη να κάνει κάθε γυναίκα στον κόσμο.

Μια μέρα βρεθήκαμε στο ίδιο μπάνιο, την ίδια ώρα, την ίδια στιγμή — ο πατέρας μου κι εγώ, να ξυριζόμαστε. Είχαμε και οι δύο την ίδια συνάντηση την ίδια ώρα, κι ο κανόνας ήταν πάντα ένας: φτάνεις νωρίς, ποτέ στην ώρα σου.

Σταμάτησε για μια στιγμή να μελετήσει το τελετουργικό του ξυρίσματός μου και πρόσεξε κάτι που τον ξάφνιασε. Το πρώτο πέρασμα στο πρόσωπο πήγαινε από κάτω προς τα πάνω, κόντρα στην τρίχα. Το δεύτερο κάλυπτε το κέντρο. Μόνο το τελευταίο πέρασμα κατέβαινε από πάνω προς τα κάτω. Και χαμογελώντας, με ρώτησε ποιος μου το είχε μάθει.

Τον κοίταξα προσεκτικά. Δεν μιλούσε ποτέ χωρίς λόγο. Έπρεπε να αποκρυπτογραφήσω τις πραγματικές του προθέσεις. Υπήρχε όμως μόνο μία απάντηση: το έμαθα από σένα — από τότε που ήμουν πέντε χρονών, βλέποντάς σε πάντα να ξυρίζεσαι κάθε πρωί χωρίς εξαίρεση. Ακόμη κι όταν ήταν άρρωστος με 40 πυρετό, σηκώνόταν, ξυριζόταν και ξανάπεφτε στο κρεβάτι.

Κι αυτό που πρόσεξα ήταν ότι στο τελευταίο εκείνο πέραςμα δεν πήγαινε ποτέ κόντρα στην τρίχα. Γιατί έλεγε ότι το τραχύ κομμάτι είναι η ταυτότητα του άντρα — αν είσαι υπερβολικά λείος, γίνεσαι γυναίκα.

Εκείνο το βράδυ του Μαΐου του 2030 περπατούσα στους δρόμους της δικής μου Βοστώνης. Οι αναμνήσεις ξεπρόβαλλαν ξανά και ξανά. Λίγα δάκρυα πλαισίωναν τη ζωή μου, όλο εκείνο το ταξίδι.

Ήμουν μόνος μόνο σωματικά. Νοερά όμως ήμουν περικυκλωμένος — από όλους όσους μου είχαν χαρίσει ποτέ μια φράση, ένα αστείο, μια ιστορία, ένα παραμύθι, και είχαν γεμίσει τη μνήμη μου. Κι είχα μάθει από παιδί να μην ξεχνάω ποτέ τις λεπτομέρειες. Γιατί είναι το θεμέλιο κάθε σοβαρής κουβέντας. Έτσι ήταν πάντα.

Ήταν ώρα να κλείσουν οι λογαριασμοί. Κι αυτό γίνεται πάντα μετά από μια παρτίδα πόκερ στα σκαλιά, πριν πάρεις τον δρόμο για το σπίτι — ποτέ πριν.

Το GILLETTENARRATIVE είχε εμφανιστεί πρώτα στο ραντάρ. Ύστερα είχε τεθεί υπό παρακολούθηση. Ύστερα ελέγχθηκε και επαληθεύτηκε. Και μόνο μετά από αυτό έγινε αυτό που γεννήθηκε για να είναι: μια ιστορία.

Όλοι έκαναν πάντα την ίδια ερώτηση: πώς μπορούσα να τα έχω χαρίσει όλα για μόλις 1 USD — και πώς μπορούσα να τα έχω χτίσει όλα με μόλις 70 USD τον μήνα.

Η απάντηση βρισκόταν μέσα σε μια εικόνα.

Ήμουν μέσα στην καλύβα, μπροστά στη φωτιά. Και πέρα από το ποτάμι κοίταζα τον πύργο του Prudential Center της Βοστώνης — που ήταν το σπίτι της μητέρας μου τα χρόνια που με φιλοξενούσε. Και έκανα πάντα την ίδια σκέψη.

Θα μπορούσα να χαρώ να μάθω τι σημαίνει να ζεις μέσα σε έναν ουρανοξύστη. Ήμουν όμως ελεύθερος να μείνω ακριβώς εκεί που ήμουν — για έναν και μόνο λόγο: ήμουν ελεύθερος.

Nando The Scribe. Κάποιος που δεν περιμένεις να υπάρχει. Κι όμως, είναι αληθινός. Και θα τον βρίσκεις πάντα μέσα σε όσα έκανε — ποτέ μέσα σε όσα είπε.

Ferdinando